BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Y. Ergündoğan
Araştırmaya bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasî Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. :
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
MURAT MATBAASI
Koll. Şrt.

Abone Şartları
yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ

21.5.1977

İÇİNDEKİLER

OYU BÖLMEYELİM, FAŞİZMİN EKMEĞİNE YAĞ SÜRMEYELİM! . . 3
TUTUMUMUZ AÇIKTIR
«Faşizme Evet mi? Hayır mı? Seçenek Bu!» 5
Mitinglerde Devrimci Tutum 6
GENE ÇELİŞKİ ÜZERİNE 8
İŞÇİ KÖYLÜ İTTİFAKI SORUNU
EMEĞİN BİRLİĞİNİN ELEŞTİRİSİNE EK 10
Tutarlı Olun.! 11
Üç Dünya Teorisi Üzerine 12
Demokratik Direniş Komiteleri şarttır 13
«Bizi Yıldıramazlar» 14
SOSYALİST İLKELER ve OY AVCILIĞI 15
«BU RENGE DİKKAT EDİN!» MOR MORİSSON'DAN GELİR . . 16

ÇAĞLAYAN'DA FAŞİST SALDIRI

Seçimler yaklaştıkça faşist saldırılar da yoğunlaşmaktadır. Öyle ki bu saldırılar artık sadece devrimcilere değil, doğrudan emekçi halkımızın üzerine yöneltilmektedir. Gözü dönmüş, CIA - MİT - MC beşlemesi faşist katillerin, 1 mayıs katliamı da gözünü doyurmamıştır. Ve ülke çapında saldırılarını sürdürmüşlerdir. Sürdürmektedirler.

22.5.1977 tarihinde Şişli - Çağlayan bölgesindeki bir kahveyi, beyaz bir Anadoldan kurşun yağ muruna tutmuşlardır. Atılan kur şunlardan 7 kişi ağır yaralı olarak hastahaneye kaldırılmıştır. Ateş ettikleri kahve, Çağlayan bölgesindeki emekçi halkımızın gidip geldiği kahvelerden biridir.

Bundan da anlaşılacağı gibi, faşistler halkımızın 5 haziranda-ki seçimlerde, kendi iradesiyle oy vermesini önlemek istemektedir. Ancak nasıl ki Niksar, Şiran, Erzincan ve 1 mayıs olayları halkımızı yıldıramadı ise, Çağlayan'da yapılan saldırıda halkımızı yıldıramıyacaktır. Ve nitekim olaydan hemen sonra yeni açılmakta olan CHP Çağlayan şubesini emekçi halkımız doldurmuş, faşist katillere lanet okumuşlardır. Onlar ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar, kanlı emellerine ulaşamıyacaktır. Ve halkımız bu faşist katillerden hesap soracaktır.

Çağlayanlı Devrimciler

Arkadaşlar,

İnsan, hayatında birçok güçlüklerle karşılaşır. Bu güçlüklerin bazıları yenilebilir. Fakat ye nilemeyecek güçlükler de vardır.

Şu anda içinden zor çıkılır bir durum içindeyim. Bu şimdiye kadar yazdığım iki güç mektuptan birisi. BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi getiren postacı tarafından şikâyet edildim. Sonucu bek liyorum.

Ama; bütün bu çirkin davranışlar beni yıldıramaz, kamçılar, daha bilinçli olmaya iter. Bütün emekçi, yurtsever halkımla BA ĞIMSIZ TÜRKİYE'nin amaçlarının gerçekleşmesi için çalışacağım. Halkımızın mutluluğu, emekçi yığınların kurtuluşu parti yararına çalışmakla mümkün olur. Devrimcinin görevi devrim den yana, devrimcilerden yana olmaktır. Bütün devrimciler dev rim yolunda çalışır, gerekirse ölür.

Tüm bunların bilincinde olmama rağmen, içinde bulunduğum koşullar —geçindirmek yükümlülüğü altında olduğum ailem vb.— yüzünden benim için çok değerli olan gazeteyi bir süre göndermemenizi istiyorum. Beni anladığınızı umar, başarılar dilerim.

Bir Öğretmen

BAĞIMSIZ TÜRKİYE çevremizde bulunmadığı için okumuyorduk. Bir arkadaşımızın tavsiyesi ile okuyup inceledik. Çevremize tanıtmak ve dağıtmak için şartların ne olduğunu bildiren mektubunuzu ve BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi bekliyoruz.

İşçi sınıfının bilimsel kavgası yolunda uğraşınızda omuz omuzayız.

Konya'dan
Bir Devrimci

Oyu Bölmeyelim, Faşizmin Ekmeğine Yağ Sürmeyelim!

1 Mayıs katliamı aynı zamanda bir gerçeği daha kanıtlamıştır: Ayağı yurt gerçekleri toprağına basan, bağımsız ve yaratıcı tutumun Türkiye solunda egemenliğini kurmasına değin, her zaman faşizmin provokasyonlarına açık olduğumuzu.

★

5 Haziran seçimlerinde sandık başına giden seçmen **«Faşizme evet mi? Hayır mı?»** sorusunu cevaplandıracaktır. Ve bu seçim, bu güne dek hiçbir seçimde olmadığı kadar, bir referandum niteliği taşır. Faşizme «hayır» diyecek olan seçmen, çok özel durumlar dışında, yani en soldaki adayın seçim kazanma şansının çok kuvvetli olduğu durumlar dışında, oyunu CHP'ye vermek zorundadır.

Niçin? CHP en tutarlı anti - faşist parti de onun için mi? CHP iktidara geldiğinde emekçilerin gerçek demokrasisini kuracak da onun için mi? Gerçek demokrasiden vazgeçtik, CHP hükümetin başına geçtiğinde bu ülkede burjuva anlamıyla dahi bir siyasal demokrasi kuracak da onun için mi?

Bunlardan hiçbiri değil. CHP'nin sınıfsal niteliği, programı ortadadır. Bu partinin yönetiminin, kadrolarının siyasal sicilleri ortadadır. CHP konusunda hayale kapılamayız. CHP yönetimi, kendi ölçüleriyle en ilerici tutum içinde olsa bile, Türkiye'deki güçler dengesi bu yönetimi olumsuz yönde etkileyecek ve bu parti sözcülerinin mitinglerde bulundukları vaadlerden çoğu lafta kalacaktır. Ama biz gene de, CHP'nin solundaki partili ve bağımsız adaylara haksızlık bile olsa, oylar genellikle CHP'ye verilmelidir diyoruz. Çünkü anti - demokratik seçim kanunu egemen güçlerce öyle ayarlanmıştır ki, bir çok durumda CHP'nin solundaki adaya verilecek oylar özünde bir AP'linin seçilmesini güvence altına alacaktır. Solcu adaya verilen oyların pratik bir sonucu olmayacak, ancak senbolik bir anlam taşıyacaktır. Demokratik kamuoyunun en geniş kesimleri bu gerçeği biliyorlar ve tutumlarını ona göre saptayacaklardır. Evet, biz «Oyu bölmeyelim, faşizmin ekmeğine yağ sürmeyelim!» diyoruz.

Bu günün koşullarında TİP'e verilecek olan oylar, bu parti yönetiminin bölücülüğüne prim vermek anlamını taşır. Oy verilmemekle bu yönetim uyarılmış, birlik ve dayanışmaya çağırılmış olacaktır.

★

Bu biçimde hareket etmenin bir başka nedeni de var. Burada seçimlere katılma olanağını sağlamış olan CHP'nin solundaki tek parti TİP'in durumu sözkonusudur. TİP, elbette ki Türkiye sosyalist hareketinin temsilcisi olamaz. Bu parti yalnızca Türkiye solundaki bir sağ fraksiyonun siyasî örgütüdür. Bununla birlikte birçok seçmen Meclise TİP'li milletvekillerinin girmesini haklı olarak isteyebilir. Böyle bir özlemi, hele CHP'nin son zamanlardaki sağa kayışı göz önünde tutulursa, anlayışla karşılamak gerekir. Ama yukarıda işaret ettiğimiz seçim kanunuyla ilgili sakınca göz önünde tutulduğunda, yani TİP adayına verilecek olan oyların, seçmenin iradesi dışında, faşist adayların işine yarıyabileceği olasılığı karşısında gene de sorumlu hareket etmek ve oyları bölmemek gerekir.

★

Sorunun bir de şu yanı var: TİP yönetiminin, başından beri, süregelen her türlü güçbirliği girişimlerini baltalayan tekelci, sekter, bölücü tutum ve davranışları sosyalist çevrelerce gereken tep-

kiyle karşılanmalıdır. Bu günün koşullarında TİP'e verilecek olan oylar, bu parti yönetiminin bölücülüğüne prim vermek anlamını taşır. Oy verilmemekle bu yönetim uyarılmış, birlik ve dayanışmaya çağırılmış olacaktır.

Son günlerde TİP yoğun bir afişleme eylemine girişti. Bu parti afişlemede baş vurduğu yöntemlerle de sekter ve bölücü tutumunu bir kez daha kanıtlamıştır. Afişlemede devrimci siyasi örgütler için kural, ilerici örgütlerin afişlerini örtmemek, ancak faşist kuruluşların afişlemelerini etkisiz kılmak için bunların üzerine kendi afişini yapıştırmaktır. Oysa TİP bu son afişlemesinde, hiç fark gözetmeksizin DİSK, CHP ve diğer demokratik kuruluşlar dahil tüm afişleri, sağ, sol, merkez ayırmaksızın örtmüştür. Bununla da yetinmemiş yol işaretlerini, tiren istasyon isimlerini bile kendi afişleriyle görünmez hale getirmiştir. Bu sadece saygısızlık olmakla kalmıyor, bu aynı zamanda Nasrettin Hoca misali «dünyanın merkezi oturduğum minderin altıdır» diyen fraksiyon yönetiminin tekelci tutumunun bir yansıması oluyor.

★

Bu cinsten afişlemelerin TİP'e yarar sağlayıp sağlamayacağını pek bilemeyiz. Ama bildiğimiz bir şey var: O da Pekinci yayın organı «Halkın Sesi»nin TİP aleyhindeki afişinin ve bu çevrenin sürdürdüğü kampanyanın bu partiye sempati sağlayacağıdır. «Halkın Sesi»nin afişi şöyle: «Amerikan uşağı AP, MHP, CGP'ye — Rus Uşağı TİP'e Oy Verme!» Bu ne demektir? Bu bir kez, ülkemizi vesayeti altında tutan, 12 Martta görüldüğü gibi faşist darbeler tezgâhlayan, Kontr - Gerilla cinsinden işkence örgütleri kuran, işkence uzmanlarını kendi ülkesinde eğiten ve buraya gönderip devrimcilerin üzerine salan ABD emperyalizmiyle, tüm dünyada faşist diktatörlüklerin baş destekleyicisi, ulusal kurtuluş hareketlerinin ve devrimci akımların baş düşmanı ABD emperyalizmiyle Sovyetler Birliği'ni aynı sepete koymak demektir. Moskof düşmanlığı propagandası ile şartlandırılmış en gerici kesim dışında halkımızın geniş çevreleri bu saçmalığı gerektiği gibi değerlendirecektir. Pekincilerin afişinden çıkan bir ikinci anlam da, sözü edilen partiler dışında kalanların ulusal siyasi örgütler olduğu ve bunlara oy vermenin doğru bir hareket olacağı anlamıdır. AP'ye, MHP'ye, CGP'ye, Amerikan uşakları oldukları için oy verilmiyecek, Rus uşağı TİP'e de oy verilmiyecek ama CHP'ye, DP'ye, MSP'ye, TBP'ye oy verilebilecek. Çünkü bunlar ötekiler gibi uşak değil. Partileri bu açıdan, bu biçimde sınıflandırmak gülünçtür. Böyle bir sınıflandırmayı yapan kimsenin emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin ve onun işbirlikçisi büyük sermayenin Türkiye'nin siyasal hayatında nasıl bir etkinlik kazandığını gözlerden gizlemektedir. Gerçek şudur ki, tüm demokratik tutum ve davranışlarına karşın, hukuk devleti kurallarına göre hükümet etme vaadlerine karşın, burjuva partilerinin içinde en demokratiki olan CHP de önemli ölçüde emperyalist tekellerin çıkarlarının temsilcisi ve savunucusu büyük sermayenin etkinliği altındadır. Biz elbette ki CHP'yi, TBP'yi, hatta bir MSP'yi bile bir AP ile aynı sepete koymayız. Bunlar arasında sınıfsal nitelik bakımından, dolayısıyla emperyalizme bağımlılık bakımından farklar olduğunu kabul ederiz. Ama bu partileri ulusal parti, ötekileri ABD emperyalizminin uşağı saymak ve birincileri ABD'ye bağımlılık bakımından tüm aklamak yanlıştır, halkı yanıltmaktır.

★

TİP'e gelince, bu partiyi «Rus» uşaklığı ile suçlamak sadece gerçeklere aykırı bir iddia ileri sürmek değildir, bu düpedüz en adi cinsinden jurnalcılıktır. Pekincilerin TİP'e yönelttikleri bu suçlama sanırız, bu insafsız saldırıya tepki gösterecek olan birçok kimseyi TİP aleyhinde değil, bu parti lehinde etkileyecektir.

Biz başından beri TİP yönetiminin yaratıcılıktan yoksun, daha çok batının işçi sınıfı partilerini örnek alan şabloncu tutumunu eleştirdik. Ayağı Türkiye toprağına basan bağımsız ve yaratıcı tutumu savunduk. Ama bu başka şeydir, MC polisine adam ihbar edercesine küfürlü afişler asmak başka şeydir. «Halkın Sesi»nin bu jurnalcılığı devrimci çevrelerde gerektiği gibi değerlendirilecektir.

Eğer proleter devrimcilik iddia ediyorsak içinde yaşadığımız toplumun çelişkilerini doğru saptayalım. 1 Mayıs katliamı herkese ders olmalıdır. Ne oldu 1 Mayısta? 1 Mayısa hazırlık günlerinde her iki şabloncu grup, asıl düşmanın faşist cephe ve onun arkasında duran ABD emperyalizmi olduğunu unuttu, birbiriyle uğraştı. Karşılıklı olarak birbirlerine meydan okudular durdular. Böylelikle faşist cephenin provokasyonuna ortam hazırladılar. Bizim dışımızda kimse iki şabloncu grubun çatışması sonucu mitingin fiyasko ile sonuçlanabileceğine işaret etmedi. Ve tarafları uyarmadı. Biz uyardık, ama bunun bir yararı olmadı.

Ve sonunda faşist cephenin silahlı vurucu gücü Taksim meydanında yüzbinlerce emekçiyi yaylım ateşine tutabildi ve mitingi dağıttı. Hiçbir şey, bize halkımızın düşmanının kim olduğunu bu olay kadar açık seçik gösteremez.

1 Mayıs katliamı aynı zamanda bir gerçeği daha kanıtlamıştır : Ayağı yurt gerçekleri toprağına basan, bağımsız ve yaratıcı tutumun Türkiye solunda egemenliğini kurmasına değin, her zaman faşizmin provokasyonlarına açık olduğumuzu.

Hiç olmazsa şu 5 Haziranda Türkiye'de şu anda baş çelişkinin faşizm ile anti - faşizm arasında olduğunu görelim ve davranışımızı ona göre saptıyalım.

TUTUMUMUZ AÇIKTIR

«Faşizme Evet mi? Hayır mı? Seçenek bu!»

«Faşizm'mi, Siyasal Demokrasi'mi? budur seçenek!» sloganını bazı arkadaşlar eleştirdiler.

Özetle şöyle diyorlar: «bu önümüzdeki 5 haziran seçimlerinde karşılaşan iki büyük parti CHP ile AP'dir. Faşist cephenin ana partisi olan AP ile tüm tutarsızlıklarına karşın, önemli ölçüde büyük burjuvazinin etkisi altında olmasına karşın CHP arasında demokratik güçler için bir tercih olduğu nu bu iki partinin ayni kefeye konamıyacağını anlıyoruz. Anlamadığımız şey, CHP'nin iktidar olduğu takdirde Türkiye gibi bir ülkede gerçek anlamıyla bir siyasal demokrasi kurabileceği görüşüdür. Biz başından beri Türkiye'de burjuva anlamıyla bir siyasal demokrasinin gerçekleşemiyeceğini, bu siyasi üst yapının sınıf tabanının Türkiye toplumunda mevcut olmadığını söyledik. Bu kesinlikle doğrudur. CHP'nin iktidara gelerek Türkiye'de siyasal demokrasiyi gerçekleştirebileceği biçiminde yorumlanabilir. Böyle bir sloğanı ileri sürmek yanlıştır.»

Sosyalist terminolojide «siyasal demokrasi», «burjuva demokrasisi anlamına gelir. Burjuva demokrasisi ise burjuvazinin egemenliğini güvence altına alan bir baskı düzenidir. Özünde burjuvazinin bir çeşit diktatörlüğüdür. Burjuva demokrasisi, yani siyasal demokrasi batı toplumlarının tarihsel gelişmesi sonucu Ulusal burjuvazinin feodal güçleri yenilgiye uğrattıktan sonra kurmuş olduğu bir siyasal üst yapıdır. Türkiye gibi bir toplumda kapitalist ilişkiler daha çok sömürgeci kapitalist devletlerin zorlamasıyla kurumlaştı. Bu bakımdan Türkiye'de kapitalizm daha başından bağımlı kapitalizm oldu. Ve Türkiye'de hiçbir zaman tarihsel gelişmede etkin rol oynayabilecek bir ulusal burjuvazi oluşmadı. Feodal güçlerin gerilemesiyle ekonomiye, politikaya hükmeden sınıf emperyalizmin işbirlikçisi bir burjuva sınıfı oldu. Bu sınıfın kurduğu siyasal üst yapı da hiçbir zaman gerçek bir burjuva demokrasisi, yani siyasal demokrasi olmadı. Burjuva demokratik biçimleri taklit eden ve ulusal burjuvazinin değil emperyalist tekellerin ve bunların işbirlikçilerinin çıkarlarının savunucusu parlementer görünüşlü bir anti demokratik düzen oldu bu üst yapı.

Bundan sonra da Türkiye'de güçlü bir ulusal burjuvazinin egemenliğini kurması söz konusu olamıyacağına göre, bu ülkede batılı anlamıyla bir siyasal demokrasinin gerçekleşmesi olanaksızdır.

Bu, böyle olduğu halde nasıl oluyor da biz TEP seçim bildirgesinde Seçenek önümüzdeki seçimde ya fazişmdir yada siyasal demokrasi diyebildik.

Şu nokta iyice anlaşılmalıdır: «Faşizm mi, Siyasal demokrasi mi?» ikilemi ileri sürülürken önümüzdeki seçimde sandık başına gidecek olan seçmenin AP'ye ya da CHP'ye oy verirken bu hareketinin hangi doğrultuda bir adım olduğuna işaret edilmiştir. Yoksa CHP iktidara gelirse bu partinin siyasal demokrasiyi gerçekleştireceğine asla kefil olmamıştır.

Nitekim bildirgede şöyle denmektedir: «(Faşizm mi, Siyasal demokrasi mi? seçenek budur, dedik. Bu seçimde anti faşist oyların ağır basmasıyla Türkiye gibi bir toplumda siyasal demokrasi gerçekleşmiş olacaktır, demek istemiyoruz.

Siyasal Demokrasi, yani burjuva demokratik düzen, toplumun iç dinamizmiyle kapitalist gelişmeden geçmiş olan toplumlarda ulusal burjuvazinin feodal güçleri alt ederek kurmuş olduğu siyasal üst yapıdır. Türkiye'de kapitalizm emperyalizme bağımlı kapitalizmdir. Ve bu ülkede egemen güç, ulusal değil, işbirlikçi kapitalistlerdir. Bu iktisadi alt yapının üstünde yükselen siyasal üst yapı gerçek anlamıyla burjuva demokrasisi olamaz. Nitekim olmamıştır.

«Burada 'siyasal demokrasi' ile kastedilen yalnızca faşist baskıların, hiç değilse bir ölçüde, frenlenmesi ve demokratik güçlerin faşist cepheyi gerileterek (sınırlı da olsa) demokratik bir ortamda bir süre için toparlanma ve gelişme olanağına kavuşmasıdır. Tarihsel ölçülerle uzunca bir süre için burjuva anlamıyla siyasal demokrasinin bağımlı kapitalizm koşullarında gerçekleşmesi değildir burada kasdedilen. 5 Haziran seçimleri en olumlu sonucu verse de, Faşizme karşı, gerçek demokrasi doğrultusunda mücadele daha da yoğun olarak sürecektir. Türkiye için demokratik güçlerin faşist cepheyi kesin yenilgiye uğratmasıyla bu ülkede kurulacak olan düzen, siyasal demokrasi yani burjuva demokrasisi olmayacaktır. Emekçi halkın gerçek demokrasisi olacaktır.»

«Biz CHP konusunda hiçbir hayale kapılmıyoruz. Ve elbetteki CHP'ye kefil olamayız. (...) Bu parti bir küçük burjuva dönüşümcü programla ortaya çıkmakla birlikte, önemli ölçüde büyük sermeyenin etkisi altındadır. (...) (CHP) Türkiye'nin emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumunu sürdürmesinden yanadır. (...) Türkiye emekçi yığınlarının sömürüsünün, yoksulluğunun nedeni bağımlı kapitalizm düzenidir. Bu düzene son verilmeden, Türkiye'nin bağımsızlığını gerçekleştirmeden, emekçi halkın gerçekten demokratik düzeninin kurmadan, bu ülkede çalışmaların yararına önemli değişmeler gerçekleştirilemez. CHP ise bunu yapacak parti değildir.»

Besbelli ki, «siyasal demokrasi»yi olsun, CHP'yi olsun bu biçimde nitelendiren bir kimse önümüzdeki seçimlerde bir CHP zaferiyle oluşacak olan iktidarın Türkiye'de siyasal demokrasiyi gerçekleştireceği yolunda bir savı ileri süremez. Önümüzdeki seçimlerde, genel niteliğiyle Türkiye'nin demokratik güçleri ve anti-faşist güçleri safında sayılması gereken bir CHP'nin seçim zaferi kazanması ve iktidar olması Faşist cephenin bir ölçüde gerilemesi anlamını taşır. Ve böyle bir gelişme sonunda demokratik güçler daha da yoğun bir anti-faşist mücadele sürdürerek faşizmin gerileyişini bozguna çevirmek ve emekçi halkın gerçek demokrasisi yolunda ileri adımlar atmak göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu bakımdan CHP'yi faşist cepheye yeğ saymak pasif bir tercih değildir. Tam tersine, bu tutum gerçek demokrasi doğrultusunda mücadelenin güncel bir ayrıntısıdır, o kadar.

Evet, bu seçimde demokrasi özlemindeki seçmen yığınları sandık başına giderken, içinde bulunduğumuz koşulları ve seçim konusunun inceliklerini hesaba katarak şu soruyu kendisine sormakla yükümlüdür : «Atacağım oy, faşist cephenin mi işine yarayacak, yoksa demokratik güçlerin mi?» Yani;

«FAŞİZME EVET Mİ? HAYIR MI? SEÇENEK BU!»

Mitinglerde Devrimci Tutum

CHP'nin Kars mitinginde «bir iddiaya göre «solcu», bir başka iddiaya göre de «sağcı» oldukları iddia edilen bir grup ile CHP'liler arasında çatışma çıkmış. Yaralılar var.

Eğer olay, 1 mayıs katliamından esinlenen faşistlerin bir yeni provokasyonu ise, biz bunu doğal karşılarız. Elbetteki faşist güçler iktidara aday olan ve genel niteliğiyle demokratik güçler safında bir yeri bulunan CHP mitinglerini değişik yöntemlerle baltalamak için türlü tertiplere girişeceklerdir.

Ama eğer olaya bir grup solcunun çıkışı neden olduysa, burada söyleyecek sözümüz var. İlk önce açıklıkla belirtelimki CHP'li gençlerin miting sırasındaki tutumları yatıştırıcı değil kışkırtıcı olmuştur. Karşı tarafın pankartlarını almakla yetinmeyip, bunlar parçalamak, yada yakmak o koşullarda kışkırtıcılıktır.

Bu gün için de bulunduğumuz koşullarda solcuların CHP mitinglerine katılarak, bu parti yönetiminin yadırgayacağı sloganlar atmaları yanlıştır. CHP iktidara aday olan Türkiye'nin en büyük partisidir. Bu parti seçimlere birçok bakımlardan tutarsız olan bir küçük burjuva platformla katılıyor. Besbelliki genel niteliğiyle CHP bir burjuva partisidir. Ama bu parti faşist cephenin karşısında yer almaktadır. Hukuk devleti kurallarına uygun olarak hükümet etmeyi vaat etmektedir. CHP'nin bu vaadini ciddiye almak için nedenler vardır. Başta dayandığı seçmen kitlesi demokrasiye susamış kent ve köy emekçilerinden oluşmaktadır. CHP yönetimi bu kitleye ters düştüğü anda havada kalır, alt dayanağını yitirir. Bu nedenle içinde bulunduğumuz koşullarda CHP'yi demokratik güçler safında yer alan ve kendi sınıfsal ölçüleriyle faşist güçlere karşı, hiç değilse bir ölçüde direnen bir parti saymak gerekir. Bu durumda devrimcilerin, en lehte bir değerlendirmeyle, bir küçük burjuva dönüşümü akımın temsilcisi durumunda olan CHP mitinglerini baltalar durumlara düşmeleri anti-faşist dayanışmaya ters düşer.

Biz bu gerçeği işaret ettik, ve «eğer maksat yığınları ajite etmek onları devrim yoluna kazanmak ise o zaman bu işe CHP mitinglerinden başlamak yanlıştır. Faşist partilerin mitinglerine gidilsin» dedik.

Bu görüşümüze karşı çıkanlar var: deniyor ki: «faşist partilerin mitinglerine katılanlar genellikle her türlü ilerici düşünceye karşı şartlanmışlardır. Örneğin bir AP yada MHP mitinginde bizim devrimci sloganlarımıza kulak veren, bunlardan etkilenen pek olmaz. Oysa CHP tabanı ileri düşünceye açıktır. Bu tabanın katıldığı mitinglerde yapılacak olan ajitasyon etkili olabilir. Bu bakımdan CHP mitinglerine katılarak kendi sloganlarımızı atmak doğrudur.»

Bu görüş yanlıştır. Bir kez, sağcı partilerin tabanını oluşturan halktan kimseleri tümüyle iflah olmaz gericiler saymak ve bunlar çevresinde yapılacak olan ajitasyonun etkisiz kalacağını başından kabul etmek, halka inançsızlıktan başka bir şey değildir. Bugün henüz bilinçsiz durumda bulunan bir çok emekçi sağcı partilere oy veriyorsa, bunda bir ölçüde de olsa, devrimcilerin sorumluluğu vardır. Devrimci propaganda ve ajitasyonun, her zaman ve her yerde ayağı yurt gerçeklerine basan gerçekçi ve etkin olduğu söylenemez. Böyle olsaydı, hiç kuşkusuz, faşist partilerin propagandasına kapılmış olan bir çok emekçi bugün daha yüksek bir bilinç düzeyinde olurdu.

CHP tabanını ajite etmek için bu partinin düzenlediği mitinglerde kendi sloganlarımızı atmaya gelince. Eğer maksat belli bir bilinç düzeyine ulaşmış olan bu yığınları ajite etmek ise, o zaman yalnızca «Tek yol devrim!» gibi, sloganlar atmakla yetinmeyip konuşmacıların hemen hemen tüm söylediklerini protesto etmemiz gerekir. Başta Ecevit CHP li konuşmacılar bir çok tutarsızlıklar içeren ve en lehte bir değerlendirme ile küçük burjuva dönüşümcü bir nitelik taşıyan kendi programlarını dile getirmektedirler miting alanlarında. Bir proleter devrimcisi bu programın tüm paragrafları ile görüş ayrılığı içindedir. Her satırına karşı çıkması gerekir. Örneğin Ecevit «Düzeni değiştireceğiz» dedimi buna karşılık ancak «Nasıl? işbirlikçi patronları mülksüzleştirmeden mi? programında böyle bir şey yok» diye haykırmak gerekir. Örneğin Ecevit «Bu düzeni değiştireceğiz!» dedimi «Yalan, CHP düzen müzen değiştiremez» diye karşılık vermek gerekir. Yani tutarlı olacaksak, proleter devrimcileri olarak, yanlızca bir iki sloganla yetinmememiz, mitingi açıkça baltalamaya varacak olan bir davranış içinde olmamız gerekir.

Bu ise, bugünün koşullarında faşistlerin yaptığı işi üstlenmemiz demektir. Böyle bir tutum ve davranış kesinlikle anti-faşist dayanışmaya ters düşer. Tüm demokratik parti, örgüt, çevre ve kişilerin, siyasal inançları ne olursa olsun faşizme karşı omuz omuza durmaları, içinde bulunduğumuz tarihsel anın başta gelen yurtseverlik görevidir. Buna ters düşen her tutum ve davranış hangi gerçeklere dayanırsa dayansın faşist cephenin ekmeğine yağ sürmektir.

Faşist cephe partilerinin tabanını ajite etmek için her türlü demokratik girişime Evet!. Demokratik güçler arasında karşılıklı hoşgörü ve anlayışa dolayısı ile anti-faşist dayanışmaya ters düşen ve bu dayanışmayı baltalayan her tutum ve davranışa, ne kadar devrimci gerçeklere dayandırılırsa dayandırılsın bu yolda her girişime Hayır!.

DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN ELEŞTİRİSİ

(1961 - 1971)

MİHRİ BELLİ

Dağıtım : GEDA

GENE ÇELİŞKI ÜZERINE

1 MAYIS VE 5 HAZİRANI DOĞRU KAVRAYALIM

Çelişki diyalektik materyalizm felsefesinin en önemli noktası olduğundan uzun boylu üzerinde durmanın gereği vardır.

Henüz diyalektik düşünmeye alışmamış zihinler için çelişkiyi gereğince kavramak, hele çelişkinin tüm niteliklerini ve özelliklerini uygulamada her an göz önünde bulundurmak kolay değildir. Özellikle günlük yaşantımızda, şeyleri, onlardan aldığımız ilk algılarla ve üstünkörü, dolayısıyla da duragan halleri ile tanımaya ve tanımlamaya çalışırız. Ve, genellikle A, A dır, B de B dir diye düşünürüz. Bu, bir bakıma, bilginin ilk aşaması olarak, nesnelerin belli bir andaki görünümleri ve konumları bakımından gereklidir de. Daha karmaşık durumlara geçmek bir aşama gerektirir. Eşyayı, yani şeyleri, canlı ve cansız doğayı, toplumu, değişkenliği ve hareketi içinde, gelişim süreci içinde, yaşamaları ve karşılıklı olarak birbirlerini etkileyişleri içinde izleyecek olursak, daha ilk bakışta, gerçek A nın hiç de yalnızca A olmadığını görürüz. A, aynı zamanda hem kendi kendisi olma, hem de A' olma eğilimlerini içinde taşır. Daha benim onu gözlediğim süre içinde dahi artık aynı A değildir. Ayrıca bu gözlem süresi içinde ben kendim de aynı «ben» değilimdir. Beni meydana getiren hücrelerden bir kısmı ölmüş, yeni bir takım hücreler meydana gelmiştir bende, değişmişimdir.

A yı A olarak tutan ögelerle, A yı A' durumuna geçirme yönünde, A nın değişmesi yönünde et ki yapan karşıt ögeler arasında sürekli mücadele vardır. Karşıtların bu mücadelesi yani **çelişki evrenseldir.** Tüm evrende her şeyde çelişki vardır. Hayat da, bir varlığın, her an, hem kendisi hem de bir başkası olmasına dayanır. Sürenin özü budur. Hayat da şeylerin ve süreçlerin kendinde nesnel olarak var olan, ara vermeden ortaya çıkan ve çözümlenen bir çelişkidir.

Düşünce alanında da durmadan sürekli çözümlenen ve yenilenen çelişkiler vardır. Bilgi süreci, bilinenle bilinmeyen arasındaki sürekli çözümlenip yeniden ortaya çıkan çelişkiler dizisidir.

Dünyanın yani evrenin hareket halindeki madde olduğunu biliyoruz. Ayrıca hareketin, her biçimiyle, çelişki olduğunu yani karşıtların mücadelesi olduğunu da anımsayalım. Maddenin pek çok çeşitli hareketleri vardır. Mekanik yer değiştirme hareketi bunlardan bir tanesi ve en basitidir. Biz insanların madde hakkındaki bilgilerimiz onun hareket biçimlerinin bilgisidir. İşte maddenin hareketinin bu herhangi ayrı bir biçimi, içinde, kendi özgül çelişkisini taşır. Örneğin maddenin elektriksel hareketi pozitif elektrik yükü ile negatif yük arasındaki özgül çelişkidir. Yani evrensel olan **çelişki** aynı zamanda **özgül** (spesifik) dür. Maddenin bütün bu hareket biçimlerini, yani mekanik hareketi, sesi, ışığı, sıcaklığı, elektriği, moleküllerin ayrışma ve bileşme hareketlerini birbirinden ayrı yapan şey içlerindeki kendi özel çelişkilerinin özgüllüğüdür. Çelişkilerinin kendi özel türlerine özgü oluşudur. Nitelik bakımından farklı çelişkiler farklı nitelikte yöntemlerle çözümlenir.

Örneğin bir yumurtanın kendi içindeki çelişkiyi yumurta düzeyinde çözümleyip yeni bir civciv meydana getirmesi için belirli bir sıcaklık gereklidir de hidroliz olayı için elektrik akımı, sülten yağını ayrıştırmak için çalkalamak gereklidir.

İnsanın, maddenin hareket biçimleri hakkındaki bilgisi arttıkça bu ayrı ayrı biçimleri inceleyen bilim kolları da birbirlerinden ayrılmışlardır. Örneğin, cisimler (ve moleküller) arasındaki çekme ve itme kuvvetlerini, negatif ve pozitif elektriğin, mıknatısın kutuplarının çekme ve itme kuvvetlerini, bu karşıt kuvvetleri fizik; basit ya da bileşik cisimlerin ayrışma ve bileşmelerini kimya inceler, ve bunun gibi.

Elbette toplumların hareketinde de çelişki evrensel (tümü kapsayan) ve özgül yani türe özeldir. Toplum bilimleri de toplumların çelişkilerini yani üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişkiyi, her toplum biçiminin özgül çelişkisini, sınıflar arasındaki mücadeleyi, ve bunların kendilerine özgü çözümleniş biçimlerini inceler, Burjuvazi ile feodal sistem arasındaki çelişki burjuva demokratik devrim yöntemi ile, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki sosyalist devrim yöntemi ile, sömürgelerle emperyalizm arasındaki çelişki ulusal kurtuluş savaşları yöntemi ile, devrimci bir parti içindeki çelişki eleştiri özeleştiri yöntemi ile, toplum ile doğa arasındaki çelişki üretici güçlerin geliştirilmesi yöntemi ile çözümlenir.

Onun için her devrim süreci içinde pek çok çelişkiler olduğunu ve her bir çelişkinin, o sürecin akışı boyunca karşılıklı olarak başka çelişkileri etkilediğini ve kendisinin de o çelişkilerden, o çelişkilerin gelişme yönünden etkilendiklerini ve böylece süreci koşullandırdıklarını unutmamak gerekir.

Şeylere derinlenmesine bakmazsak, şeylerin bütün bağlantılarını ve yönlerini göz önünde bulundurmayan yüzeysel tahlillerle yetinirsek yanılgılara düşmemiz kaçınılmazdır.

Devrimcinin görevi çelişkileri doğru tahlil edip, hangisinin ön plânda olduğunu doğru saptayıp onun çözümü üzerinde etkili olmaya çalışmaktır. Devrimci, tutumunu ve eylemini, devrimin çıkarları doğrultusunda bir çözüm yönünde ağırlığını koyacak biçimde ayarlamalıdır.

Örneğin **kanlı 1 Mayıs olaylarını** alalım. 1 Mayıs mitingi de mücadele biçimlerinden biridir. 1 Mayıs olaylarını, mitingin yer aldığı toplumun tüm çelişkilerinden soyutlayamayız. Toplumun tüm çelişkileri, gerek miting alanını dolduran kalabalıklar ve gerekse destekleme niteliğinde de olsa, karşı-tepki niteliğinde de olsa miting dışındaki sınıf ve zümrelerin tutumlarına yansıyacaktı elbette. Gerek miting düzenliyicilerinin gerekse bu düzenleyicilerle ideolojik mücadele halinde olduklarını ilân eden çevrelerin onun baş çelişkisini doğru saptamaları gerekirdi.

DİSK yöneticileri miting sürecinin çelişkisinin egemen güçlerle özellikle emperyalizmin faşizmi ile demokratik güçler arasında olduğunu doğru saptayıp, ikincil bir çelişkiyi ön plâna geçirmeselerdi, güvenlik önlemlerini daha isabetli bir biçimde alacaklardı. Keza, faşizme, saldırılarına kılıf hazırlama olanağını veren karşıt güçler çelişkiyi doğru saptamış olsalardı, miting öncesi dönemde böyle gergin bir hava yaratılmasına meydan vermeyecek, alanı dolduran emekçi yığınlarını karşılarına almak gibi bir duruma düşmüyeceklerdi. Yani kendi yanılgıları sonucu baş çelişki diye saptadıkları ikincil bir çelişkiyi zorla yığınlara kabul ettirmeye çalışmayacaklardı.

1 Mayıs kırımından sonra yapılan ilk yorumlar da, çeşitli çevrelerce, çelişkinin doğru saptanmadığını kanıtlamaktadır.

Fakat bu konuda, hemen anında, ilk doğru yorumu getiren Türkiye Emekçi Partisi olmuştur.

Çünkü TEP yaklaşan 5 Haziran seçimlerinin faşist güçlerle demokrasiden yana olan güçler arasındaki çelişkiyi büsbütün keskinleştirdiğinin bilincinde idi.

Nitekim TEP çelişkiyi doğru saptadığı içindir ki 5 Haziran seçimlerinde emperyalizmin ve faşizmin temsilcisi güçlere karşı kesin tavır almıştır.

Seçimleri tartışırken ülkemizdeki güçler dengesini doğru değerlendirmenin yanında antidemokratik seçim yasalarının yarattığı durumları da göz önünde bulundurmak gerekir. Bu da faşist güçlerle demokratik güçler arasındaki çelişkinin bir yönüdür. Elbette ki sosyalist (!) adayların meclise girmesi iyi bir şeydir. Hatta grup kurması daha da iyi bir şeydir. Ancak politika, çelişkileri, güçleri doğru saptama, doğru ittifaklar yapma, toplanabilecek bütün güçleri esas düşmana karşı bir araya toplama sanatıdır.

Önümüzdeki sorun faşist MC. iktidarını düşürmektir. Faşizmin daha da yoğunlaşmasına izin verilecek midir, verilmiyecek midir? Sorun budur.

Bu gibi durumlarda, gerektiğinde daha ileri deki bir aşama için, yani daha sonra çözümlenecek bir çelişki için, bugün, güçleri bölmemek üzere fedakârlık da yapılabilir. Türkiye'de faşizmin her yenilgisi, demokrasiye doğru atılacak her ileri adım, herkesten çok emekçi yığınlarının ve işçi sınıfının yararınadır. Şu anda bu büyük görev faşizme karşı bütün güçlerin faşizmi geriletmek yolunda birleşmeleridir.

ELEŞTİRİ:

IŞÇI KOYLU ITTIFAKI SORUNU

Emeğin Birliğinin Eleştirisine Ek

Proleter devrimci hareketin birliğini sağlamak için önümüzdeki devrimin niteliği üzerinde anlaşabilmeliyiz. Biz bu düşünceyle «Emeğin Birliği» dergisinin demokratik devrim anlayışının bir eleştirisini yapmıştık. (Bağımsız Türkiye Sayı 18,19, 20, 21).

Eleştirimiz, «Emeğin Birliğinin» 5. sayısında yayınlanan, «İşçilerin ve Yoksul Köylülerin Demokratik İktidarı Üzerine» başlıklı yazıya ilişkindi. Yazıda ülkemiz için sosyalist devrim değil, demokratik devrim öneriliyordu. Fakat bu anti-feodâl içerikli bir demokratik devrim değil, «anti-faşist» içerikli olduğu ileri sürülen yeni bir demokratik devrim anlayışı idi. Biz özetle sosyalist devrimlerin de siyasal içeriğinin anti-faşist olabileceğini belirttik. Devrimimizin demokratik içeriğinin feodâl kalıntıları temizlemeyi hedef almasından ileri geldiğini savunduk.

Yine aynı yazıda, bizim, işçi sınıfı ile milli burjuvazi ittifakı halinde bir burjuva demokratik devrimi savunduğumuz, milli demokratik devrim derken bunu kastettiğimiz iddia ediliyordu. Eleştirimizde bu iddianın yersizliğini ortaya koymaya çalıştık ve Milli demokratik devrimin içeriğini ve onun sosyalist devrim ile (bir zincirin iki halkası gibi) nasıl içiçe geçmiş olduğunu belirttik.

«Emeğin Birliği» nin 6. sayısında çıkan «İşçi-Köylü ittifakı üzerine» başlıklı bir yazı daha yayınlandı. Esas olarak daha önce eleştirdiğimiz konuya ilişkin olduğundan bu konuyu yeniden ele alma gereğini duyuyoruz.

Birinci yazı önümüzdeki devrimi «demokratik devrim» diye adlandırmasına karşı tanımlanan devrim daha çok sosyalist devrimdi. İkinci yazı, bu tespiti, güçlendiriyor.

Bu arkadaşlar önümüzdeki devrimin temel ittifakı olarak işçi-köylü ittifakını önermiyorlar; işçi-yoksul köylü ittifakıdır önerdikleri. Şunu hemen belirtelim: yoksul köylülük, sosyalist devrim de dahil işçi sınıfının müttefiki, proletarya ile birlikte devrimimizin temel gücüdür. Ama içinde bulunduğumuz demokratik devrimde işçi sınıfı ile ittifaka, feodâl toprak ağaları ve büyük toprak kapitalistleri hariç tüm köylülük girer. Doğal ki, sosyalizme geçebilmek için demokratik devrim öneriyorsak, bu böyledir. «Emeğin Birliği» de demokratik devrim öneriyor ama nedense, ittifak anlayışı böyle değil.

Lenin'den şu alıntıyı yapmışlar:

«Her kim ki, eyleminde **sadece** burjuva demokratik devrimin tamamlanmamış olduğu basit formülünden esinlenirse, o salt bu yüzden küçük-burjuvazinin burjuvazi karşısında bağımsız olabileceğine kefil olabilir (Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi S.27) Bu sözler yanlış mı? doğru elbette. «Emeğin Birliği» bu satırların hemen altına şu yorumu eklemiş:

«Ama proleterya böyle bir şeye «kefil» olamaz. İşçi sınıfı, «burjuva demokratik devrimin tamamlanmamış olduğu basit formülünden» esinlenmiyeceği ve bu yüzden sadece demokratik devrimin hedefleri uğruna mücadele etmiyeceği ve daha başından itibaren mücadelesinde sosyalizme ulaşmayı hedefliyeceğine göre, böyle bir sınıfsal yapıya sahip olan küçük-burjuva köylüleri kararlı ve tutarlı bir müttefik olarak göremez. Proleterya, tarım kesiminde ancak sosyalizm hedefine doğru yönelebilecek ve tarımda kapitalist sınıfın baskısını kaldırmakta alınacak hertürlü tedbire karşı çıkmayacak ve sınıfsal çıkarı gereği bu tedbirleri canla başla destekliyecek yoksul köylülükle temel ittifakı kurabilir».

Leninden yukarıya alınan o satırlara dayanarak böyle bir sonuca varmak, üzülerek söylüyelim ki, Lenin'i anlamamak, ya da gönlünce kullanmaktır.

Lenin'in demokratik devrimin içeriği ve onun bu aşamada işçi-köylü ittifakı konusundaki fikri açıktır anlaşılabilir sadeliktedir. «İki Taktik» adlı yapıtında bunları uzun uzun dile getirmiştir. 1918 de Kautsky ile yaptığı bir tartışmada, «İki Taktik» te dile getirdiklerini yeniden ve yeniden vurgular. Şöyle der:

«Kautsky'nin karmakarışık ettiği bu sorun, Bolşevikler tarafından daha 1905 te açıklanmıştır. Evet, köylülerle bir tüm olarak yürüdüğümüz sürece, bizimki bir burjuva devrimidir. Bu sorun bizim için çok açıktır, 1905'ten bu yana biz bunu yüzlerce, binlerce kez söyledik. Tarihi sürecin bu zorunlu aşamasını atlamaya, ya da hükümet kararıyla bunu ortadan kaldırmaya girişmedik...» (Proleterya Devrimi ve Dönek Kaustsky S. 56)

«..Önce, köylülerin «tümü» ile monarşiye, toprak sahiplerine (kuşkusuz büyük toprak sahipleri kastediliyor B.T.)' karşı çıkış (bu aşamaya dek devrim burjuvadır, burjuva-demokratiktir) sonra; yoksul köylüler, yarı proleterlerle ve bütün sömürülenlerle birlikte, köy zenginlerini, kulakları, vurgunculara da içine alan kapitalizme karşı yürüyüş (burada artık sosyalist bir devrim sözkonusu)...» (a.g, e, S.157)

«...Bolşevikler, burjuva devrimine katılan sınıf güçlerini şöyle formüle ettiler: köylüleri kendine kazanan proleterya, liberal burjuvaziyi tarafsızlaştıracak, monarşiyi, ortaçağ sistemini, ve toprak beyliğini temelden yıkacaktır.

«Devrimin burjuva karakterini ortaya çıkaran genel olarak Proleterya ile köylüler arasındaki ittifaktır. Çünkü köylüler genellikle mal üretimi üzerinde varlığını sürdüren küçük üreticilerdir. Bolşevikler, ayrıca şunu ekliyorlardı : proleterya, yarı-proleterlerin tümünü (bütün çalışan ve sömürülen insanları) kendinden yana kazanacak, orta halli köylüleri tarafsızlaştıracak ve burjuvaziyi devirecektir. Bu, burjuva demokratik devriminden farklı, bir sosyalist devrim olacaktır. (Bak: İki Taktik adlı broşürüm.» (a. g. e, S, 151)

Görülüyor ki, Lenin bu sorunu, son derece, açik ve anlaşılır biçimde formüle etmiştir. O hâlde Lenin burada «Emeğin Birliği» nin «Nisan Tezleri»nden aktardığı kendi satırlarıyla çelişmekte midir? Küçük burjuvaziye kefil mi olmaktadır? Yoksa «daha başından» sosyalizmi amaçlamamakta mıdır? Besbeliki, hayır!

Lenin'de çelişen bir şey yoktur. Proleteryanın önderliğinde iki ayrı devrim (işlev ve nitelik bakımından) söz konusudur; dolayısıyla işçi-köylü ittifakının kapsamı daralmakta ya da genişlemektedir. Lenin'in ettiği sözler devrimin içeriğini «sadece» demokratik devrimle sınırlayanlar proleteryanın önderliğindeki demokratik devrim mücadelesi ile sosyalizm mücadelesini içiçeliğini anlamayanlar, ikisi arasında Çin Seddi çekenler içindir; «sadece» bunlar için. Yoksa demokratik devrim aşamasında, işçi-köylü ittifakının kapsamını belirlemek için değil.

«Emeğin Birliği» bilerek ya da bilmeyerek sosyalist devrimin temel ittifakını, önümüzdeki devrim için önermektedir. Böylece, yine bilerek ya da bilmeyerek, sosyalist devrim önermekte fakat buna demokratik devrim adını vermektedir.

«Burjuva demokratik devrim» teriminden umacıdan korkar gibi korkan, biz bu terimi kullanmayı tercih etmediğimiz halde, umacı sandıkları bu kavramla bizi suçlayan, arkadaşlar, ları bu kavramla bizi suçlayan, arkadaşlar, Lenin'in bu kavramı nasıl rahatça kullandığına ve derimin sınıfsal ve ekonomik içeriği ile ilgili olarak kullandığına dikkat etmelidirler. Çünkü başka bir demokratik devrim yoktur. Bir ülke içinse demokratik devrimin gereği ya vardır ya yoktur. Eğer yoksa öz konusu olan devrim sosyalisttir. mesele bu kadar açık.

Tutarlı Olun!

«Halkın Kurtuluşu» gazetesi Deniz Gezmiş arkadaşla ilgili yaptığımız yayınlardan telaşa kapılmış. Aklı başında hiç kimsenin yapmıyacağı hatalarla dolu bir cevap yayınladı. **Telaşlarının gerçek nedenini anlamamak olanaksız.** Onlar Deniz'in sapına kadar anti-emperyalist yani Amerikan emperyalizmine karşı olan siyasî çizgisini, hedef şaşırtarak Pekinciliğin değişik bir yorumu ile halka sunuyorlar. Bunu yaparken de Deniz'in kitleler üzerinde canı pahasına kazandığı itibarı kullanıyorlar. Onlar biliyorlar ki bugün onların Anadolu'daki «tabanı», «Halkın Kurtuluşu»nun şu veya bu tezinin yarattığı bir taban değildir, Deniz Gezmiş'in şahsında toplanan yaygın bir sempatinin yarattığı tabandır.

«Halkın Kurtuluşu» başka tutunacak dalı olmadığı için Deniz Gezmiş'i bir yandan bayrak gibi kullanıyor bir yandan da onun fikirlerini «küçük burjuva maceracılığı» vb. olarak nitelendiriyor. Tıpkı 1960-1971 döneminde TİP, PDA oportünistlerinin, pasifistlerinin yaptığı gibi küçük burjuva anarşiliği ile suçluyorlar Denizleri.

Bunlar Deniz'i de, geçmişteki mücadele arkadaşlarını da, Deniz'in içinde yer aldığı örgütleri de, ya bilmiyorlar ya da işlerine gelmediği için yazmıyorlar. Bilmiyorlar, çünkü o dönemde Deniz'in katılmış oiduğu mücadelenin dışındaydılar. Belki de onu ve Devrimci Öğrenciler grubunu «küçük burjuva anarşisti» diye nitelendiren çevrelerin içinde idiler. Biliyorlar da söylemek işlerine gelmiyor, çünkü o zaman bizim neden bu konuda yayın yaptığımızı «kendi tabanları» da öğrenmiş olacak. Bütün bunlara rağmen 1971 öncesinin devrimci gençlik eylemlerinden dolayı açılan davalar, bu davaların dosyaları Devrimci Gençlik örgütleri içindeki örgütsel bağları ortaya çıkaracak niteliktedir.

Evet, Deniz Gezmiş pasifizmin amansız düşmanı olmuştur ama sadece pasifizmin değil, oportünizmin ve çeşitli sapmaların da düşmanı olmuştur. Devrimci Hukuklular Örgütü, Devrimci Öğrenci Birliği ve Demokratik Devrim Derneği çatısı altnıda eylemleriyle bunu kanıtlamıştır. Burada ayrıntılı olarak hangi eylemler hangi örgütler tarafından gerçekleştirilmiştir vb. konusuna girip «Halkın Kurtuluşu»nu aydınlatmanın gereği yok. Çünkü onlara gereken Deniz'in geçmişinde de onu hakim sınıfların boy hedefi yapan eylemlerinin incelenmesi değil. Denizin konuşmayan, yazmayan, ve «Halkın Kurtuluşu» na taban yaratma amacıyla kullanılan adıdır. Onlar için «bilmiyorsan sus veya bilenden öğren» kuralı da geçerli değildir. Deniz'in, doğum yerini bile doğru yazmıyorlar. Hangi örgütlerde yeralmış? hangi eylemlerde bulunmuş? Bunlarla da ilgilendikleri yok. Ancak şu kadarı açık: «Halkın Kurtuluşu»nun bilip yazdığı kadarıyla ise eylemi Deniz'in genç nesilden arkadaşlar «pasifizme karşı mücadele bu kadarcık mı?» diye sorabilir haklı olarak.

Biz açıkca şunu söylüyoruz: Deniz Gezmiş ile ve «Halkın Kurtuluşu» kalemşorlarının nedense pek sözünü etmedikleri Cihan Alptekin arkadaşla öğrenci gençlik örgütleri içinde uzun süre pasifizme ve oportünizmin her çeşidine karşı dövüştük. Bunu siz de bilirsiniz. 12 Mart arifesinde, eylem biçimi konusunda DÖB'lüler arasında ayrılık çıktı ve ayrıldık. Bu dönemde de dayanışma içindeydik. Onu emperyalizmin ve faşizmin baskısından kurtarmaya çalıştık. Hatta bu yüzden sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandık, mahkum olduk. Tüm bunlara rağmen iddia ettiğiniz gibi, «Deniz bizimdir» de demiyoruz. Çünkü onun sırtından taban yaratmak gibi bir amacımız yoktur. Ama Deniz'in ömrü boyunca izlediği siyasî çizginin ağır basan anti-emperyalist, yani Amerikan emperyalizmine karşı olan yanını unutturmaya çalışıp, «sosyal emperyalizm» yavelerine onu bulaştırmaya çalışanlara karşı çıkarız. Bu, bize düşen bir görevdir. Nasıl ki 12 Mart döneminde onun emperyalizme karşı faşizme karşı mücadelesine açıkca arka çıkmak, görevimiz idiyse.

Bu yazıda «Halkın Kurtuluşu» nun bizim yazılarımızdan aldığını söylediği alıntıdaki tahrifat üzerinde durmayacağız. Küfürleri ve saldırıları üzerinde de durmayacağız. Söyleyeceğimiz şudur: eğer Deniz Gezmiş ve arkadaşları söylediğiniz gibi «küçük burjuva maceracılığı» içinde idiyse, bu bir sapmadır ve sapma içinde olanların resimleri, bayrak gibi başlar üstünde taşınmaz. «Küçük burjuva maceracılığı» çizgisine düşen kim olursa olsun onunla mücadele edilir. Tutarlı olun!

Üç Dünya Teorisi Üzerine

Eski P.D.A.'cılar olarak bilinen "Aydınlık" dergisi çevresini oluşturanlar, Sovyetler Birliğini "sosyal emperyalist" ve Türkiye halkının "baş düşmanı" ilân ettikten sonra marksizmi tanınmaz hale getirdiler. Bilimsel sosyalizmin belli başlı olarak çözümlemeleri, çarpıtıldı, Arap saçına çevrildi.

Buna bir örnek, "üç dünya" teorileridir.

Bu teoriye göre ülkeler üç kategoriye ayrılmaktadır.

Birinci dünya : Sovyetler Birliği ve A.B.D. emperyalizmi.

İkinci dünya : AET emperyalistleri ve Japon emperyalizmi.

Üçüncü dünya : Sömürülen ülkeler (Türkiye, Şili, İran, Arjantin, Güney Kore...) ve Çin Halk Cumhuriyeti, Kuzey Kore, Vietnam, Kamboçya v.b. gibi sosyalist ülkeler.

Son yıllarda durmadan Üçüncü Dünya Savaşından dem vuruyorlar. Birinci dünyayı oluşturan "iki süper devlet"i de aynı kefeye koymuyorlar. Sovyetler Birliği onlara göre baş düşmandır. S.S.C.B. tehlikesine karşı A.B.D. emperyalizmi ile ittifaktan yanadırlar; yani ülkemizdeki A. B.D. üslerinin devamından ve NATO'da kalmadan yanadırlar.

İkinci dünya olarak belirtilen AET emperyalistlerine gelince, lâfı hiç dolandırmadan bunlarla ittifakı açıkca öneriyorlar. Bu emperyalist ülkeler "iki süper devlet" ve tabii özellikle S.S.C.B. tehdidi altında öyle masum kuzular olarak gösteriyorlar ki, insan neredeyse, kendi derdini unutup, onların yardımına koşacak.

Önerdikleri kurt ile kuzunun ittifakıdır. Biri daha fazla kâr, daha fazla sömürü için elinden gelse dünyayı tutuşturacak emperyalistler topluluğu, diğeri ülkesinde emperyalist tekellerin A.B. D. emperyalizmi bekçiliğinde cirit attığı, emekçi halkının kanını emdiği bir ülke.

Üçüncü dünyaya gelince, o, bambaşka bir alem: Vietnam gibi, Kuzey Kore gibi sosyalist ülkelerle Şili gibi, İran, Arjantin gibi ülkeler aynı kefede.

S.S.C.B.'nin emperyalist olduğu iddiasını bir an için kabul etsek bile, bu teori doğrudan doğruya Leninist emperyalizm anlayışının yadsınmasıdır.

Lenin'e göre emperyalizm bu günkü kapitalizm olarak, bir dünya sistemidir. Ve yalnızca emperyalist ülkeleri değil onlar tarafından sömürülen ülkeleri de içerir. Bu durumu, emperyalizmin ve finans - kapitalin belirleyici özelliği olan sermaye ihracı yaratmıştır .Ve işte bunun için, sömürülen ülkeler olmadan emperyalist ülkeler düşünülemez, ya da tersi.

Emperyalist ülkeleri nitelik bakımından ikiye ayırmanın, sömürülen ülkeleri emperyalist dünya sisteminden ayrı düşünmenin ve faşizmle yönetilen bağımlı ülkelerle sosyalist ülkeleri aynı kefede değerlendirmenin sosyalizmin bilimi açısından açıklanabilir yanı yoktur.

Demokratik Direniş Komiteleri Şarttır

Bu seçim kampanyasının nasıl bir faşist baskı ortamında yapılmakta olduğu gerçeğini gözönünde tutmak zorundayız. Bundan bir-iki hafta önce bu ülkede 1 Mayıs katliamı oldu. Katliamın failleri hakkında ciddi bir soruşturma yürütülmediği ortadadır. Faşistlerin işledikleri siyasi cinayetler seçim kampanyasında da sürüyor.

MC'yi destekleyen kalemşorlar AP-MHP seçim ortaklığını övüyor ve MHP'li gençlerin seçim günü «sandığın faziletini» koruyacaklarını yazıyorlar. Faşist komandoların «sandığın faziletini» nasıl koruyacaklarını tahmin etmek güç değil.

1 Mayıs katliamı faşist cephenin ve onun arkasındaki mihrakların kararlı ve pervasız olduklarını göstermiştir. Çeşitli provokasyonların, faşist saldırıların seçim gününde de süreceğini, muhalefete oy verecek olan seçmeni sandık başına gitmekten caydırmak için herşeyin yapılacağı açıktır. Bunun tersini düşünmek gaflet olur.

Bu bakımdan 5 Haziran seçimleri bir özellik taşımaktadır. Bu seçim aynı zamanda halkımızın faşizme karşı yığınsal direnişidir. Yığınların anti-faşist gösterisidir bu seçim. Ve halkımızın faşizme karşı bu direnişini olanca gücümüzle örgütlendirmekle yükümlüyüz. Onun için Demokratik Direniş Komiteleri Şarttır.

Ülke düzeyinde, yüresel koşulları doğru değerlendirerek, siyasal inançları ne olursa olsun tüm demokratik örgüt, çevre ve kişilerin katılmasıyla, her yöredeki faşist komploculuğun gücünü, niyetlerini, tertiplerini zamanında saptıyarak ve anti-faşist güçleri demokratik mücadele için seferber etmeyi başararak faşist saldırganların tertiplerini boşa çıkarmakla yükümlüyüz. Burada pasif tutum demokratik uyanıklıkla bağdaşmaz.

Evet, Demokratik Direniş Komiteleri şarttır.

TÜSTAV

«Bizi Yıldıramadılar»

5 Mayıs günlü gazetelerde bazı resimler çıktı. Azşey bu resimler kadar MC. Türkiyesindeki polis terörünü sergileyebilir. Resimlerde onsekizinin altında çocuklar (topu topu yüz elli kişi kadar) yüzü aşkın silahlı resmi ve sivil polisin kendilerine çevirdikleri otomotik namlularının tehdidi altında yüzükoyun yere yatırılmışlardı. Ortalarında bir tabut.

Bu liseli gençler, 1 Mayıs katliamında faşistler tarafından öldürülmüş olan arkadaşları Jale Yeşilnili toprağa vermek için toplanmışlardı. İddiaya göre, polis, silah taşıdıkları yolunda bir ihbar almıştı. Cenaze törenine katılan bu çocukların üstlerinin aranması güya bundan ötürüydü. Polis görevlileri bu silah arama işini büyük bir titizlikle ve en zorbaca yöntemlerle yaptılar. Tabutun içi bile arandı. Ve belkide dünyada ilk kez bir ölünün üzerinde silah aranması yapılmış oldu böylelikle. Hiçbir silah bulunamadı.

Resimler gerçekten utanç vericiydi. Güney Asya'da Vietnam savaşı sıralarında Amerikan işgali altındaki bölgelerde görülen manzaralardan pek farklı değildir. MC iktidarı altında polis liseli öğrencilerin üstlerini ararken artık Tiyö'lerin, Pinochet'lerin uyguladıkları Amerikan yöntemlerine başvuracak kadar işi ilerletmişti.

Yazar Can Yücel kendisine özgü acı alayla bu resimlerden üçünü gazetedeki sütununda 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı dolayısıyla yayınladı. Alttaki mahşet «Gençliğin 19 Mayıs Beden hareketleri» idi. Denebilir ki Yücel'in bu sütunu son zamanlarda yayınlanmış olan antifaşist içerikteki yazıların en özlü, en anlamlılarından biriydi.

1 Mayıs katliamını izleyen günlerde polisin liseli gençlere karşı böylesine gaddarca davranmasının ve bu davranışını pervasızca resimlerle basına yansıtmasının nedeni açıktı: Katliamda tam 34 kişi öldürülmüştü. Demokratik kamuoyu bu şehitlerin cenazelerinin toplu olarak kaldırılmasını istiyordu. DİSK bile demokratik kamuoyunun baskısı altında harekete geçti. Toplu cenaze törenini düzenlemek için bir komite seçti ve bu yolda girişimlerde bulunduğunu kamuoyuna açıkladı. Ama arkasından hiçbirşey olmadı. Besbelli ki, bazı çevreler DİSK yönetimini bu girişiminden vazgeçirmişlerdi. Faşist cephe 1 Mayıs katliamının yaratabileceği yılgınlığı giderecek her türlü davranışı engelleme kararındaydı. Katliamın hakiki faillerinin ortaya çıkarılması ve adalet önüne sevkedilmesi için polis ciddi bir soruşturma gereğini duymamıştı bile. Soruşturma dedikleri şey göstermelikti ve amacı 1 Mayıs mitingine katılmış olan vatandaşları sıra dayağına çekerek bu hareketlerinden ötürü cezalandırmaktı.

Jale Yeşilnil'in cenaze törenine katılmış olan iki liseli genç olayı şöyle anlatıyor:

Jale Yeşilnil çok sevdiğimiz bir arkadaşımızdı. Yurtseverdi devrimciydi. Çok başarılı bir öğrenciydi. Rıza Pehlevi Lisesi'nin son sınıfındaydı. Liseyi bitirince Tıp Fakültesine girecekti. Doktor olmak istiyordu. Babası ölmüştü. Ailesinin geçim durumu pek iyi sayılmazdı. 1 Mayıs günü miting meydanında üzerine panzer sürüldü ve ezilerek öldürüldü. Bunun görgü tanıkları var.

«Cesedi morga kaldırdılar. Ailesi şehit kızlarının naşını morgdan aldı. Biz arkadaşları, yöredeki liselerden gelenler öğretmenlerimizle birlikte Kadıköy'de Osmanağa Camiinde toplandık. Altıyüz kişi kadar vardık. Sonra Rıza Pehlevi Lisesi öğrencileri yüzelli kişilik bir grup oluşturduk ve cenazeyi sırtımızda taşıyarak Karacaahmet Mezarlığına doğru yürüdük. Mezarlığın girişine yakın bir yerde yüz kadar sivil ve resmî polis pusu kurmuştu. Bizi çevirdiler. Öğretmenler ve velilerde dahil hepimizi otomatik silahların tehdidi ile yüzükoyun yere yatırdılar. Birkaç kez üstlerimiz arandı. Bizi itip kalkıyor, hoyratca davranıyorlardı. İçimizden bazılarını gelişi güzel aldılar, polis münibüslerine ite kaka götürdüler. Hiç sebep yokken bu alınanları dövüyorlardı. İddialarına göre Kadıköy'de bir derneğin bulunduğu handa arama yapmaya gelen polise ateş edilmiş ve bir-iki polis yaralanmış. Sözüm ona bu işin failini aramızda arıyorlardı. Münibüse alınanları görgü tanıklarına gösterdiler. Hiçbiri teşhis edilmedi. Bunun üzerine hepimizi serbest bıraktılar. Şehit arkadaşımızla birlikte mezarının başına gittik. Jale Yeşilnil'i gömdük. Bir arkadaşımız mezarın başında konuştu. Arkasından okul müdürü bir konuşma yaptı. Ve sonunda mezarlıktan ayrıldık. Polis bu davranışı ile biz yurtseverlere göz dağı vermek istemişti. Ama gayretleri boşunadır.»

Sosyalist İlkeler Ve Oy Avcılığı

Lenin 1920'lerde Almanya'da, Italya'da ve Ingiltere'de proleter devrimci saflarda genel seçimler konusunda görülen sol sapmayı ele almış ve parlamenter çalışmayı küçümsemeyi şiddetle eleştirmiştir. 1920'ler Ingilteresinden bugünün Türkiye'si için alınacak önemli dersler vardır.

Lenin parlamenter mücadeleyi reddeden sol sapmayı eleştirirken öncelikle üzerinde durduğu nokta, dört partiye bölünüp güçsüz kalan proleter devrimci hareketin bir parti çatısı altında birleşmeleri olmuştur. Bu birleşme olmadan liberaller ve muhafazakarlara karşı, Ingiliz İşçi Partisi ile kurulacak bir seçim diyaloğunda proleter devrimci grupların etkinlik sağlamaları olanaksızdır. Kuşkusuz bu birleşme, ilkesiz bir birleşme olmayacaktır. Tek partide birleşmek için Lenin'in önerdiği kural, Üçüncün Enternasyonale ve parlamentoya katılma ilkesidir.

Tek çatı altında birleşen sosyalist hareket, Lloyd Georga ile muhafazakar koalisyonuna karşı, Henderson ve Snowden ile bir seçim anlaşmasına girişmelidir. Bu, ortak düşmana karşı bir blok kurmak üzere yapılan bir seçim uzlaşmasıdır. Lenin, temel ilkelerde olmamak üzere, varılacak uzlaşmalar konusunda en büyük devrimci esnekliği göstermiş bir lider olarak somut önerilerini geliştirir: Önemli nokta daha fazla milletvekili çıkarmak değil seçim gibi geniş kitlelerin siyasete ilgilerinin yoğunlaştığı bir dönemde, işçi sınıfının devrimci siyasetini halka ulaştırmak olduğunu söyler, Parlamentodaki milletvekillerinin bölüşülmesi özel bir oylama ile çözülebilir. Fakat seçim bloku kurmanın vazgeçilmez koşulu olarak şunu belirtir: Parti, tam bir propağanda, ajitasyon ve siyasi eylem özgürlüğünü korumalıdır.

Lenin önerisini şöyle sürdürür:»

«Bu koşullarda blok kurmayı kabul ederlerse kazançlı biz çıkarız. Çünkü bizim için önemli olan parlamentoda sandalye sayısı değildir. Biz milletvekilliği peşinde koşmuyoruz, bu konuda taviz veririz... biz programımızı halka götüreceğiz...

«Eğer Hendelsonl'ar bizimle bu koşullarda blok kurmayı kabul ederlerse, biz bundan daha da kazançlı çıkarız. Çünkü böylelikle yığınları Henderson'ların kapitalistlerle içli dışlı durumlarını bütün işçilerin birliğinden önde tuttuklarını kolayca tanıtlayabiliriz.

«Henderson'ların bir blok kurmayı reddetmeleri, bize pek büyük bir üstünlük sağlar; bu davranış, bize mecliste birkaç milletvekilliği kaybettirse bile yığınların sempatisi bize döner ve Henderson'lar gözden düşer. Böyle bir durumda, iyice güvendiğimiz durumlarda, bir liberalin bir işçi partiliye karşı zaferi sonucunu vermiyeceği yerlerde, pek az seçim bölgesinden, adaylarımız seçime katılırdı. (abç)

«Seçim propagandamızı, sosyalizmden yana bildiriler dağıtarak ve kendi adaylarımızın seçimlere katılmadıkları bütün bölgelerde, seçmeni burjuva adaya karşı, (Ingiliz) İşçi Partisi adayına oy vermeye davet ederek yapardık... Bu ihanet değil aksine proleter devrimci davasına kazançtır...» (Sol Komünizm'den)

Aynı eserin bir başka yerinde Lenin, o anın ortak düşmanı konusundaki yanılgıları aşabilmek için şunları yazar:

«Eğer biz, bir devrimciler grubu değil de, devrimci sınıfın partisi isek; arkamızdan yığınları sürüklemek istiyorsak; ilk önce Henderson'un ya da Snowden'in L. George ile Churchill'i yenmelerine yardım etmeliyiz. Daha doğrusu birincileri ikincileri yenmeye zorlamalıyız. Çünkü birinciler, kendi zaferlerinden korkmaktadırlar!

Lenin'in gerici sendikalarda ve gerici parlamantolarda çalışmayı reddeden sol sekter eğilimleri «çocuk hastalığı» olarak nitelendirdiği 1920'lerin üstünden 57 geçti. Devrimci hareket bu konularda zengin deneyler geçirdi. Fakat bu konudaki temel ilkeler değişmedi. Gerçi Ingiltere ile Türkiye arasında önemli farklılıklar var. 1920'lerin Ingilteresi burjuva demokratik devrimini çoktan tamamlayıp emperyalist döneme ulaşmış en büyük kapitalist ülke durumunda. Bu günün Türkiyesi ise halâ milli demokratik devrim sorununu başlıca görev olduğu bir yarı-bağımlı ülke durumunda. Bütün bu farklara rağmen seçimlerdeki tutum konusundaki bu temel ilkeler yine geçerlidir. Özellikle Türkiye gerçek gibi burjuva demokrasisini yaşamamış bir ülke için daha da geçerlidir.

Bütün bunları niye tekrarlıyoruz? Bu gün Türkiye'de ustalardan alıntılar yaparak taktiklerini haklı çıkarmak isteyenler sol değil aksine sağ sekter bir tutum içindeler. TİP yönetici ve kalemşorları bu temel gerçeklerin bir çoğuna sırt çevirmiş durumda bir seçim çalışması içinde. Yayınlarında, demokratik güçler arasındaki seçim oylarını bölmeme taktiği ile sözde alay ederek «Sosyalizmin Bayrağını Meclise Dikeceğiz!» diyorlar. En fazla bir-iki milletvekilliği şansları olduğu halde, hiç katılmadıkları ve çok zayıf oldukları bölgelerde, yine demokratik güçler içinde olduğundan kuşku bulunmayan CHP'nin desteklenmesi konusunda hiçbir açıklama yapmış değiller. Sadece 15 ilde seçime giriyoruz açıklaması bu yönde bir tutum değildir. Oy avcılığı ile sosyalist ilkeler birbirine karıştırılamaz.

«Bu Renge Dikkat Edin!»

Mor Morisson'dan Gelir!

ABD emperyalizmi-İşbirlikçi burjuvazi-Feodal Mütegallibe üçlü ittifakının en muteber temsilcisinin AP olduğu bilinir. Bu parti Bayarların, Mendereslerin DP'sinin devamı olduğunu iddia eder. Doğrudur. Temsil ettikleri gerici ve sömürgen üçlü ittifak bakımından olsun AP liderlerinin yolsuzluklara bulaşmada, DP'li liderlerden geri kalmamaları bakımından olsun, bu iddia doğrudur.

1973 seçimlerine dek bu parti, Demirel'in bir kaç demogojik sözü ile, namaz kılarken çektirdiği bir kaç resimle, ve bir miktar DP ve Menderes edebiyatıyla seçimleri alır, sandıktan tek başına çıkardı. Bu gün de aynı şeyleri yapıyor; çünkü yapacak başka bir şeyi, söyliyecek başka bir sözü yok. Ama yetmiyor artık bunlar, seçim almaya, «sandıktan çıkmaya».

Yetmediği 1973 seçimlerinde görüldü; 1975 kısmi seçimlerinde de görüldü; 5 Haziran seçimlerinde bir kez daha görülecek. Çünkü başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk uyanmakta, silkinmekte, bilinçlenmektedir. Bunun ilk işaretini işçi sınıfı 1970'in 15-16 Haziranında şanlı direnişiyle verdi. Tüm emekçi halk 1973 seçimleriyle 12 Mart faşizmine dur diyerek, faşist cepheye geri çekilmeye zorlayarak, bunun işaretini verdi. Artık Türkiye emekçi halkının büyük çoğunluğu faşist güçler ile demokratik güçleri ayırt edecek, bilinç düzeyine ulaşmıştır. Bunda, proleter devrimcilerinin, yıllardır, her türlü baskı ve zora karşın, sabırla ve inançla yürüttükleri çabaların payı büyüktür. Başta işçi sınıfı olmak üzere Türkiye emekçi halkı, büyük çoğunluğuyla yakın bir gelecekte, bu gün bulunduğu bilinç düzeyinden daha ilerilere, kurtuluşunun yolunu ayırtedecek düzeye ulaşacaktır.

«Görünen köy kılavuz istemez» derler. Böyle bir bilinçlenme süreci içine girmiş olan Türkiye emekçi halkının önüne, bir kaç demogoji, namaz kılarken çekilmiş bir kaç resim ve tarihin çöplüğüne atılmış bir kaç isimle çıkarak seçim kazandığı günler artık gerilerde kalmıştır. Bunun farkındadırlar. ABD emperyalizmi olsun, işbirlikçisi sınıflar olsun, ve bizzat onların baş temsilcisi AP olsun, bunun farkındadırlar.

İki yılı aşkın bir süredir, tek tek yurtsever katletmeden, Kanlı 1 Mayıs'da olduğu gibi halkı topluca imhaya kalkışmaya dek, seçime gitmemek için, ellerinden ne geliyorsa yapmaları bu yüzdendir. Seçim kaçınılmazsa, bu terör ile emekçi halkı sandık başına gelmekten çekinir duruma getirebileceklerini hesaplıyorlar. Ancak evdeki hesap çarşıya uymayacaktır; çünkü bu hesap yanlıştır.

AP son kozunu oynamaktadır. Bu nedenle, gerici ve sömürgen üçlü ittifak kolları sıvamış tüm olanakları kullanmaktadır. Amerikalı kitle psikolojisi uzmanları ve en büyük reklam firmaları halkın zihnini çelebilmek için seferber oldular. Tam sayfa gazete ilanlarından duvar afişlerine kadar ne numaraları varsa döktürüyorlar.

Yabancı ciklet yada traş bıçağı firmalarına taş çıkartacak biçimde afişlemelere giriştiler. Bir AP afişi «bu renge dikkat edin» diyordu. «Bu renk» dediği mordu. Altında da kocaman harflerle (AP) yazılı. Bu işbirlikçi partinin kitle psikolojisi uzmanları akıllarınca halkı şartlandıracaklar, mor renk ile AP özdeşleşecek ve bu cins Amerikan vari afişlemeler sonucu şartlanan seçmen yığınları sömürüyü yoksulluğu siyasi cinayetleri unutacak gidip oylarını AP'ye verecek.

Ama yanılıyorlar. Büyük seçmen kitlesi hangi renkte olursa olsun, nerede (AP) yazılı görse gözünün önüne Demirel'in o pek sempatik surat çizgileri gelir. Gözünün önüne AP genel başkanının siyasi kariyerinin ilk günlerinde dağıttığı Johnson ile birlikte çekilmiş fotoğrafı gelir. Demirel'in Morrison şirketi temsilciliği gelir. Ve eğer (Mor) bir çağrışım yapacaksa bu ancak (Morrisson) olabilir.

Daha ne çağrışımlar yapmaz Mor AP yazısı! İktisadi iflastan enflasyon, develuasyondan, rüşvet-yolsuzluk rezaletlerine kadar.

Evet «Mor» renge dikkat edin ve her mor afiş gördüğünüz yerde Morrisson'u hatırlayın.